

POSTANOWIENIE

Dnia 4 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa J. G.
przeciwko Ośrodkowi Kultury w Z.
z udziałem interwenienta ubocznego P. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 stycznia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 listopada 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.700 (dwa
tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona

w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony – co należy podkreślić – wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik pozwanego Ośrodka Kultury w Z. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 listopada 2017 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, pełnomocnik pozwanego wskazał na następujące kwestie. Po pierwsze, potrzebę „dookreślenia możliwości uznawania kary umownej za długi wobec jej odszkodowawczego charakteru w sytuacji braku ścisłego określenia tego świadczenia jako długu przez strony w ramach łączącego strony stosunku zobowiązaniowego”. Po drugie, potrzebę „dookreślenia w zakresie wyznaczania początku biegu terminu przedawnienia, czy roszczenie z tytułu kary umownej powstaje jako samodzielne roszczenie za każdy dzień zwłoki, czy też jest świadczeniem jednorazowym, nie mającym charakteru periodycznego”. Po trzecie, „ustalenie zakresu zastosowania w praktyce wynikających z orzecznictwa sądów powszechnych zasad dokonywania miarkowania kary umownej w sytuacji podniesienia przez pozwanego takiego zarzutu w postępowaniu oraz wskazania dowodów, przemawiających za jej stosownym zmniejszeniem przez sąd”. Po czwarte, potrzebę „nowelizacji przepisów ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. – Prawo wekslowe i ich uaktualnienia w stosunku do aktualnych stosunków gospodarczych oraz konstrukcji prawnych, przewidzianych w innych ustawach, m.in. w Kodeksie cywilnym, odnoszących się zarówno do okoliczności wystawienia weksli, jak i zmian i charakteru i treści zobowiązań, które weksle mają zabezpieczać”.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione. Zagadnienie to musi mieć charakter

istotny i być zagadnieniem ściśle jurystycznym, dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (zob. postanowienie SN z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, IC BSN 2009, nr 4, s. 48). Musi to być zagadnienie o charakterze abstrakcyjnym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencki, a jego rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie nie tylko dla oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Przedstawienie istotnego zagadnienia prawnego wymaga precyzyjnego sformułowania poprzez wskazanie przepisu prawa materialnego lub procesowego, z którym jest związane, i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania tych wymagań nie spełnia. Należy przypomnieć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym skonstruowanie zagadnienia prawnego następuje przez przedstawienie pytań „do rozstrzygnięcia” to znaczy pytań, których konstrukcja powoduje, że rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego dokonywane jest przez wybór towarzyszącej mu odpowiedzi (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2000 r., III CZP 2/00, OSNC z 2000 r., nr 11, poz. 200). Odnosząc te uwagi do przedstawionych w skardze kwestii, należało stwierdzić, że miały one charakter ogólny i nie stanowiły pytań o rozstrzygnięcie, lecz o uzupełnienie – o nie określonych z góry możliwościach odpowiedzi. Zawarte w skardze kasacyjnej twierdzenie o potrzebie dokonania oceny prawnej w określonym zakresie lub „nowelizacji przepisów ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. – Prawo wekslowe” nie stanowi zagadnienia prawnego także dlatego, że pełnomocnik pozwanego nie przedstawił argumentów prawnych, które świadczyłyby o możliwych rozbieżnościach interpretacyjnych, a jedynie ograniczył się do wyrażenia własnych spostrzeżeń.

Szczegółowa analiza skargi prowadzi ponadto do wniosku, że w sprawie nie wystąpiła przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. W skardze nie powołano bowiem ani orzeczeń ani poglądów doktryny, które miałyby uzasadniać, że wykładnia art. 493 § 1 k.p.c. rzeczywiście budzi poważne wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek powoda zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 i art. 99 w zw. z art. 108 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z 10 ust. 4 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

aj